

Środa, 8 września 2010 r.

Prawa człowieka w Iranie, w szczególności sprawy: Sakinehy Mohammadi-Ashtiani i Zahry Bahrami

P7_TA(2010)0310

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 września 2010 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Iranie, w szczególności spraw Sakineh Mohamadi Asztiani i Zahry Bahrami

(2011/C 308 E/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Iranu, zwłaszcza rezolucje dotyczące praw człowieka, a w szczególności rezolucje z dnia 22 października 2009 r. ⁽¹⁾ i 10 lutego 2010 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając oświadczenie przewodniczącego Parlamentu Europejskiego wygłoszone dnia 9 października 2009 r. z okazji Europejskiego Dnia przeciwko Karze Śmierci, a także oświadczenie z dnia 11 sierpnia 2010 r. w sprawie skazania siedmiu bahaickich przywódców religijnych,
 - uwzględniając oświadczenia Wiceprzewodniczącej Komisji Europejskiej / Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa z dnia 14 czerwca i 6 lipca 2010 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie sekretarza generalnego ONZ z dnia 23 września 2009 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Islamskiej Republice Iranu oraz oświadczenie Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka w sprawie Iranu z dnia 4 marca 2010 r.,
 - uwzględniając rezolucje Zgromadzenia Ogólnego ONZ, a zwłaszcza rezolucje 62/149 i 63/168 dotyczące wprowadzenia moratorium na wykonywanie kary śmierci w oczekiwaniu na jej całkowite zniesienie,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych, Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, Konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji rasowej oraz Konwencję o prawach dziecka, których stroną jest Islamska Republika Iranu,
 - uwzględniając konwencję wiedeńską o stosunkach dyplomatycznych i konsularnych z 1963 r.,
 - uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w Iranie niestety nadal wykonuje się najwięcej na świecie egzekucji młodocianych przestępców, oraz mając na uwadze, że w samym tylko 2010 r. wydano 2 000 wyroków śmierci,
- B. mając na uwadze, że według doniesień w więzieniu Vahil Abad w Maszadzie w ostatnich tylko tygodniach stracono ponad stu więźniów oskarżonych o przestępstwa narkotykowe, zaś stu kolejnych więźniów oczekuje na egzekucje, które mają się odbyć w najbliższych dniach; mając na uwadze, że te masowe egzekucje, w sprawie których decyzje podjęto w największej tajemnicy, stanowią rażące naruszenie prawa międzynarodowego,
- C. mając na uwadze, że wbrew twierdzeniom najwyższych rangą przedstawicieli władz sądowych Iranu w kraju tym nadal wydaje się wyroki ukamienowania za „cudzołóstwo”, jak w przypadku Sakineh Mohamadi Asztiani, co zostało nagłośnione w związku z jej „przyznaniem się do winy” transmitowanym przez telewizję w dniu 11 sierpnia 2010 r.,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0060.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0016.

Środa, 8 września 2010 r.

- D. mając na uwadze, że w Iranie w 2006 r. Sakineh Mohammadi Asztiani, oskarżona o odbyte po śmierci męża dwóch pozamałżeńskich związków seksualnych, została skazana na 99 uderzeń biczem, a karę wykonano w tym samym roku,
- E. mając na uwadze, że została ona również oskarżona o współudział w zamordowaniu męża, a następnie oczyszczona z zarzutów, po czym oskarżona o cudzołóstwo w czasie trwania związku małżeńskiego i skazana na ukamienowanie,
- F. mając na uwadze, że ukamienowanie, które miało odbyć się w dniu 9 lipca 2010 r., zostało zawieszono przez władze irańskie „z powodów humanitarnych” w odpowiedzi na międzynarodowe naciski,
- G. mając na uwadze, że kara w postaci ukamienowania stanowi oczywiste naruszenie zobowiązań Iranu wynikających z Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych; mając na uwadze, że dopiero niedawno, podczas powszechnego przeglądu okresowego w Radzie Praw Człowieka ONZ, Iran zgodził się przestrzegać przynajmniej minimalnych norm i postanowień tegoż paktu w zakresie kary śmierci, dopóki będzie ona utrzymywana,
- H. mając na uwadze, że osiemnastoletni Ebrahim Hammadi został skazany w sierpniu 2010 r. na karę śmierci za „sodomię”, której miał się dopuścić w wieku zaledwie 16 lat, przy czym twierdzi, że przyznanie się do winy zostało wymuszone torturami,
- I. mając na uwadze, że prawnik Mohammad Mostafaei, który był w obu tych sprawach obrońcą i próbował informować opinię publiczną o sytuacji swych klientów, musiał uciec z kraju w obawie przed aresztowaniem, oraz mając na uwadze, że coraz większa liczba prawników zajmujących się prawami człowieka spotyka się z prześladowaniami ze strony państwa w postaci nadzwyczaj wysokiego opodatkowania oraz gróźb pozbawienia życia i zastraszania ich rodzin, jak w przypadku Mohammeda Ali Dadkaha, Mohammada Oliyifarda oraz Mohammada Seifzadeha, a nawet tak znamienitych osobistości jak laureatka pokojowej Nagrody Nobla Szirin Ebadi,
- J. mając na uwadze, że Nasrin Sotoudeh, prawniczka zajmująca się prawami człowieka ciesząca się powszechnym uznaniem za działalność na rzecz młodocianych skazanych na karę śmierci oraz za obronę więźniów sumienia, została aresztowana w dniu 4 września 2010 r. pod zarzutem „propagandy antypaństwowej” oraz „zmowy i gromadzenia się w celu działania na szkodę bezpieczeństwa państwa”,
- K. mając na uwadze, że rok po sfałszowanych wyborach prezydenckich i związanych z nimi masowych protestach w więzieniach nadal przetrzymuje się setki demonstrantów, dziennikarzy i działaczy walczących o prawa człowieka, a nawet zwykłych obywateli, takich jak Holenderka Zahra Bahrami, którzy zaprzeczają, jakoby mieli jakikolwiek związek z tymi demonstracjami,
- L. mając na uwadze, że Zahra Bahrami, która udała się do Iranu w celu odwiedzenia rodziny, została aresztowana po protestach w dniu święta Aszury 27 grudnia 2009 r. i zmuszona do przyznania się na antenie telewizyjnej do stawianych jej zarzutów,
- M. mając na uwadze, że do Zahry Bahrami nie dopuszczono ani międzynarodowych organizacji praw człowieka, ani władz holenderskich,
- N. mając na uwadze, że w Iranie nadal powszechnie jest zmuszanie do przyznania się do winy, torturowanie więźniów i znęcanie się nad nimi, pozbawianie ich snu, przetrzymywanie w celi izolacyjnej, więzienie w tajnych ośrodkach, traktowanie w okrutny, nieludzki i poniżający sposób, stosowanie przemocy fizycznej, w tym seksualnej, a także bezkarność funkcjonariuszy państwowych, co budzi poważne wątpliwości co do uczciwości i przejrzystości postępowań sądowych w tym kraju,
- O. mając na uwadze, że rośnie liczba przypadków oskarżania pokojowo nastawionych obrońców praw obywatelskich o „moharabeh” (wrogość wobec Boga), zbrodnię podlegającą karze śmierci, jak w przypadku Sziwy Nazar Ahari, członkini Komitetu Reporterów Zajmujących się Prawami Człowieka, przetrzymywanej w areszcie od dnia 20 grudnia 2009 r., której proces niebawem się rozpocznie,

Środa, 8 września 2010 r.

- P. mając na uwadze nieprzerwane prześladowania mniejszości religijnych i etnicznych w Iranie; mając na uwadze, że w sierpniu 2010 r. siedmiu przywódców bahaickich – Fariba Kamalabadi, Dżamaloddin Chandżani, Afif Naimi, Said Rezaei, Mahwasz Sabet, Behruz Tawakkoli i Bahid Tizfahm – przetrzymywanych w więzieniu od 2008 r. jedynie z powodu przekonań religijnych, zostało skazanych na 20 lat pozbawienia wolności w związku z zarzutem uprawiania propagandy antypaństwowej i szpiegostwa,
- Q. mając na uwadze, że opozycjoniści Mir-Hosejn Musawi i Mehdi Karrubi oraz inni wysocy rangą członkowie partii politycznych są nadal obiektem prześladowań; mając na uwadze, że na początku września miejsce zamieszkania byłego kandydata na prezydenta Mehdiego Karrubiego zaatakowały dziesiątki uzbrojonych mężczyzn w cywilnych ubraniach, którzy zamazali ściany napisami, dokonali zniszczeń, wybili okna i oddali strzały w domu Karrubiego; mając na uwadze, że ataki te miały miejsce po oświadczeniu dowódcy Gwardii Rewolucyjnej Mohammada Alego Dżafariego, że naród irański osądzi „przywódców buntu”, co odnosiło się do liderów opozycji; mając na uwadze, że policja nie próbowała powstrzymać ataków,
- R. mając na uwadze, że osoby oskarżone o popełnienie przestępstw są więzane z irańską opozycją polityczną, a irański wymiar sprawiedliwości przypisuje członkom opozycji politycznej popełnianie przestępstw, co ma na celu utożsamienie opozycji politycznej z zachowaniami przestępczymi,
1. składa hołd odwadze wszystkich irańskich kobiet i mężczyzn walczących w obronie podstawowych wolności, przestrzegania przynależnych im praw człowieka i zasad demokracji, którzy aktywnie protestują przeciwko kamienowaniu i innym formom okrutnego karania, i chcą żyć w społeczeństwie wolnym od represji i zastraszania;
 2. stanowczo potępia skazanie Sakineh Mohamadi Asztiani na śmierć przez ukamienowanie i wyraża pogląd, że niezależnie od okoliczności nic nie uzasadnia wyroku śmierci przez ukamienowanie i nic nie pozwala go zaakceptować;
 3. wzywa władze Iranu do uchylecia wyroków skazujących Sakineh Mohamadi Asztiani oraz do gruntownego zbadania jej sprawy;
 4. z całą mocą wzywa rząd irański do ponownego rozpatrzenia sprawy Zahry Bahrami, niezwłocznego przyznania jej dostępu do pomocy prawnej i wsparcia konsularnego, zwolnienia jej lub zapewnienia uczciwego procesu sądowego; zwraca się do Catherine Ashton, Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Wiceprzewodniczącej Komisji, o podjęcie sprawy przetrzymywania Zahry Bahrami w rozmowach z władzami Iranu;
 5. apeluje do rządu Iranu o wstrzymanie egzekucji Ebrahima Hamidiego, osiemnastolatka oskarżonego o „sodomie”, a także wzywa Islamską Republikę Iranu, by ostatecznie zniosła karę śmierci za przestępstwa popełnione przed osiemnastym rokiem życia oraz do wprowadzenia zmian w ustawodawstwie w celu dostosowania go do ratyfikowanych przez Iran międzynarodowych konwencji dotyczących praw człowieka, w tym Konwencji o prawach dziecka oraz Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych;
 6. wyraża głębokie rozgoryczenie faktem, że Iran, podobnie jak Afganistan, Somalia, Arabia Saudyjska, Sudan i Nigeria, wciąż należy do bardzo nielicznej grupy państw, gdzie nadal stosuje się karę ukamienowania; wzywa parlament Iranu do przyjęcia przepisów zakazujących tej okrutnej i nieludzkiej praktyki;
 7. ponownie sprzeciwia się karze śmierci i wzywa władze Iranu, by zgodnie z rezolucjami Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 62/149 i 63/168 wprowadziły moratorium na wykonywanie kary śmierci do czasu jej całkowitego zniesienia;
 8. wzywa do przedłożenia na najbliższym posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego ONZ rezolucji wzywającej wszystkie kraje, które utrzymały karę śmierci, do udostępnienia sekretarzowi generalnemu ONZ i opinii publicznej wszelkich informacji dotyczących kary śmierci i jej wykonywania, by przełamać zatajanie problematyki kary śmierci, które w przypadku wielu egzekucji nie jest bez znaczenia;

Środa, 8 września 2010 r.

9. sprzeciwia się uznawaniu za przestępstwo odbywanych za obopólną zgodą stosunków seksualnych między osobami dorosłymi i wzywa władze Iranu, by przestały uznawać za przestępstwo „cudzołóstwo” i homoseksualizm;
 10. wzywa władze irańskie do usunięcia z prawa i z praktyki wszelkich form tortur i innych form okrutnego, nieludzkiego i poniżającego traktowania lub karania, a także do egzekwowania należytych procedur prawnych i położenia kresu bezkarności osób dopuszczających się łamania praw człowieka;
 11. wzywa Islamską Republikę Iranu do podpisania i ratyfikowania Konwencji ONZ w sprawie eliminacji wszelkich form dyskryminacji kobiet;
 12. głęboko ubolewa z powodu nieuczciwych i nieprzejrzystych procesów sądowych w Iranie oraz wzywa władze irańskie do zapewnienia uczciwych i otwartych postępowań odwoławczych;
 13. wzywa władze irańskie, by umożliwiły Czerwonemu Krzyżowi dostęp do wszystkich więźniów oraz by zezwoliły międzynarodowym organizacjom broniącym praw człowieka na monitorowanie sytuacji w kraju;
 14. wzywa władze Iranu do natychmiastowego zwolnienia wszystkich osób przetrzymywanych wyłącznie ze względu na udział w pokojowych manifestacjach i chęć skorzystania z przysługującego im podstawowego prawa człowieka do wolności wypowiedzi, a w szczególności ponawia apel o niewinienie siedmiu przywódców bahaizmu;
 15. przypomina, że wolność myśli, przekonań i religii to podstawowe prawo, które musi być zagwarantowane w każdych okolicznościach, zgodnie z art. 18 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, który Islamska Republika Iranu podpisała i ratyfikowała;
 16. wzywa do natychmiastowego uwolnienia wszystkich aresztowanych prawników występujących w obronie praw człowieka;
 17. wyraża poważne zaniepokojenie nadużywaniem przez władze Iranu uprawnień sądowych w stosunku do obrońców praw człowieka i działaczy społeczeństwa obywatelskiego, m.in. uczestników kampanii „milion podpisów” i członków centralnej rady organizacji studenckiej ADVAR;
 18. apeluje do Komisji i Rady o opracowanie dodatkowych środków w ramach europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie, aby czynnie chronić irańskich obrońców praw człowieka, a także zachęca państwa członkowskie do wspierania europejskiego programu miast schronienia;
 19. wzywa do ponownego przyznania mandatu specjalnemu sprawozdawcy ONZ w celu zbadania przypadków naruszania praw człowieka oraz w celu sprzyjania pociągnięciu do odpowiedzialności osób winnych łamania praw człowieka w Iranie;
 20. wzywa do rozszerzenia obecnej listy osób i organizacji objętych zakazem wjazdu na terytorium UE i zamrożeniem aktywów o osoby odpowiedzialne za łamanie praw człowieka, represje i ograniczanie wolności w Iranie;
 21. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Wiceprzewodniczącej Komisji / Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, rządów i parlamentom państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu ONZ, Radzie Bezpieczeństwa ONZ, Komisji Praw Człowieka ONZ, prezesowi irańskiego sądu najwyższego oraz rządowi i parlamentowi Islamskiej Republiki Iranu.
-